

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 556/2016
17.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.В., због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.В., адвоката Н.Н., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 101/14 од 02.09.2015. године и Вишег суда у Врању Кж 645/15 од 03.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 17.05.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.В., адвоката Н.Н., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 101/14 од 02.09.2015. године и Вишег суда у Врању Кж 645/15 од 03.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 101/14 од 02.09.2015. године, окривљени Р.В. оглашен је кривим да је извршио два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ за које су му изречене судске опомене, па му је применом члана 60. став 1. тачка 1. КЗ изречена судска опомена. Том пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 2.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 29.375,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Истом пресудом одлучено је да накнада пуномоћнику по службеној дужности малолетне оштећене Д.В., адвокату Н.З. у укупном износу од 24.375,00 динара пада на терет буџетских средстава Основног суда у Врању и иста му се има исплатити у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је окривљени Р.В. на основу одредбе члана 258. став 4. ЗКП обавезан на плаћање укупног износа на име имовинскоправног захтева од 77.236,00 динара на име главнице са законском затезном каматом за сваку доспелу, а не исплаћену рату од

момента доспелости законском заступнику оштећених – мајци С.В. у року од шест месеци од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж 645/15 од 03.12.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Р.В. и пресуда Основног суда у Врању К 101/14 од 02.09.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Р.В., адвокат Н.Н. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП и то конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и због повреде одредбе члана 195. ст. 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, односно другостепеном суду на поновно одлучивање, односно да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.В., адвоката Н.Н. је неоснован.

Бранилац окривљеног Р.В., побијајући правноснажне пресуде због повреде закона, не указује конкретно ни на једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, а из образложења захтева и навода да окривљени у критичном периоду није био у могућности да даје издржавање за своју малолетну децу – лица која по закону дужан да издржава због чега није могао бити оглашен кривим за кривична дела у питању, односно да је у конкретном случају требало применити одредбу члана 195. став 2. КЗ, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев подноси због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног неосновано је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3 пасус трећи и пети образложења пресуде је дао јасне и довољне разлоге о

томе да се у радњама овог окривљеног стичу сва законска обележја два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ и да у конкретном случају није било места примени одредбе члана 195. став 2. КЗ која прописује некажњавање учиниоца дела из става 1. означеног члана, ако исти из оправданог разлога није давао издржавање, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њим упућује.

Наводима захтева браниоца окривљеног да је исти изразито лошег имовног стања, обзиром да је незапослено лице и да се од 08.03.2011. године налази на евиденцији Националне службе за запошљавање те да управо због тога није објективно био у стању да даје издржавање у износима и на начин како је то утврђено решењем о одобравању привремене мере јер је и самом окривљеном била угрожена егзистенција, а што је последица између осталог и чињенице да је избачен из куће у коју је улагао 17 година и да је подигао кредит и новац дао оштећеној, која предметни кредит није вратила, да је током целокупног трајања периода за које није давао издржавање а како му се то ставља на терет активно тражио посао који није успео да нађе све до отварања аутомеханичарске радње у 2015. години, по оцени Врховног касационог суда произилази да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа окривљеног у извршењу кривичних дела у питању.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП као ни погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.В., није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.